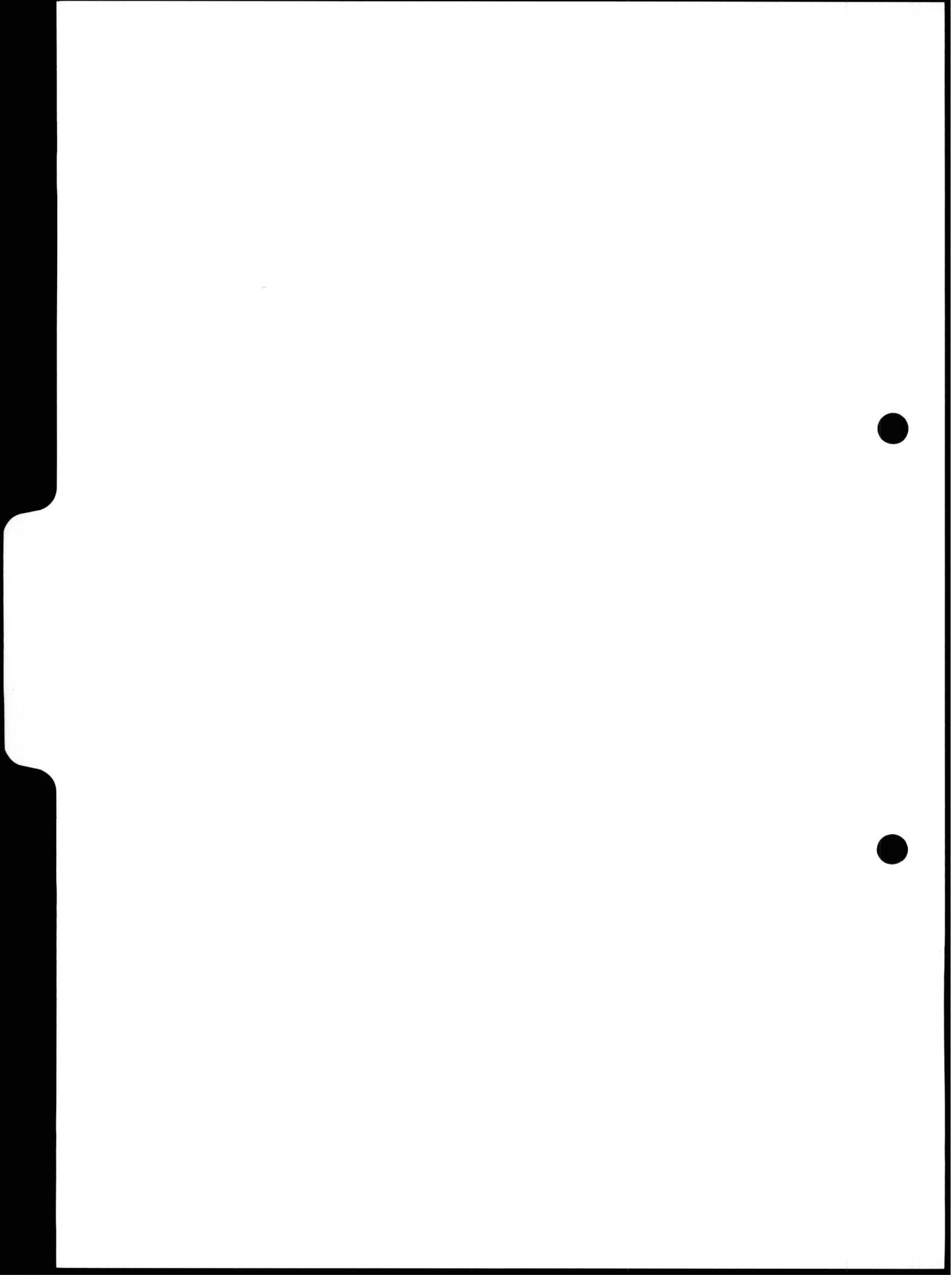

B8 Staatlozen

B8 Staatlozen

- 1 Het Verdrag betreffende de status van staatlozen**
 - 1.1 Personen op wie het Verdrag van toepassing is
 - 1.2 Bewijs staatloosheid
 - 1.3 Praktisch belang van het Verdrag

- 2 Uitvoering bij artt. 104-106 Vb**
 - 2.1 Gronden voor niet-verlenging en intrekking
 - 2.2 Procedure in eerste aanleg
 - 2.3 Procedure bij administratief beroep of bezwaar
 - 2.4 Uitzonderingen

- 3 Reisdocumenten**

1 Het Verdrag betreffende de status van staatlozen

1.1 Personen op wie het Verdrag van toepassing is

Onder 'staatloze' wordt blijkens het op 28 september 1954 te New York gesloten Verdrag betreffende de status van staatlozen (Trb. 1955, 42 en 1957, 22) verstaan een persoon die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd.

De voordelen van het Verdrag komen echter niet toe aan staatlozen:

- die in het land waar zij gevestigd zijn de rechten en verplichtingen hebben, welke aan het bezit van de nationaliteit van dat land zijn verbonden;
- van wie verondersteld wordt dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan;
- die een ernstig, niet politiek, misdrijf hebben begaan buiten het land van hun vestiging, vóórdat zij tot dat land worden toegelaten.

1.2 Bewijs staatloosheid

Ten aanzien van de vraag hoe de staatloosheid dient te worden bewezen bevat het Verdrag geen bepalingen.

Iedere staat is dus vrij om zelf te bepalen welke bewijzen hij nodig acht om de beweerde staatloosheid van een bepaalde persoon te kunnen aannemen.

Het bewijs van de staatloosheid is niet aan bepaalde middelen gebonden en de beoordeling daarvan niet voorbehouden aan een speciaal daarvoor aangewezen rechterlijke of administratieve instantie.

1.3 Praktisch belang van het Verdrag

Art. 31 van het Verdrag verbiedt - behoudens om redenen van openbare of nationale veiligheid - de uitzetting van staatlozen die rechtmatig op het grondgebied van partijen verblijven (zie 2).

Staatlozen die zich niet rechtmatig op het grondgebied van partijen bevinden, genieten dus zodanige bescherming niet.

Onder rechtmatig verblijf wordt verstaan een verblijf krachtens de artt. 9-10 Vw.

Vreemdelingen die staatlozen zijn in de zin van het Verdrag, kunnen op grond van dit Verdrag een reisdocument voor vreemdelingen krijgen (zie 3).

2 Uitvoering bij artt. 104-106 Vb

Art. 31 van het Verdrag vindt zijn toepassing in de artt. 104-106 Vb. Deze bepalingen geven een bijzondere regeling met betrekking tot de behandeling van de aanvragen om toelating van staatlozen.

2.1 Gronden voor niet-verlenging en intrekking

Het niet-verlengen van de geldigheidsduur en het intrekken van een vergunning tot verblijf van een staatloze kan slechts geschieden:

- a. indien hij onjuiste gegevens heeft verstrekt die hebben geleid tot het verlenen van een vergunning;
- b. indien hij bij herhaling een bij de Vw strafbaar gesteld feit heeft begaan;
- c. indien hij bij rechterlijk gewijsde is veroordeeld wegens een opzettelijk begaan misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd;
- d. indien hij een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

2.2 Procedure in eerste aanleg

Wanneer een staatloze een aanvraag heeft ingediend om verlenging van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf dient uitzetting achterwege te blijven zolang niet is beslist op de aanvraag (art. 104, eerste lid, Vb).

Het verbod tot uitzetting geldt ook wanneer de vreemdeling niet tijdig, dat wil zeggen binnen uiterlijk vier weken voor het verlopen van de geldigheidsduur van zijn vergunning tot verblijf, om verlenging heeft gevraagd.

Wanneer het verblijf van de vreemdeling wordt beëindigd, wordt hij niet uitgezet voordat hem vier weken zijn gegund om te vertrekken naar een plaats buiten Nederland waar zijn toelating is gewaarborgd (art. 104, tweede lid, j° art. 100, tweede lid, Vb).

2.3 Procedure bij administratief beroep of bezwaar

Zolang niet is beslist op een tijdig ingediend bezwaar- of administratief beroepschrift, blijft uitzetting achterwege (art. 104, tweede lid, j° art 100, derde lid, Vb).

Wanneer de Minister overweegt het bezwaar- of administratief beroepschrift niet in te willigen, moet de ACV worden gehoord.

De vreemdeling krijgt de gelegenheid zijn belangen bij de ACV te bepleiten en zich door een raadsman te doen bijstaan of vertegenwoordigen (art. 104, tweede lid j° artt. 101 en 14 Vb).

2.4 Uitzonderingen

Het gestelde in de subparagrafen 2.1, 2.2 en 2.3 is, op grond van art. 106 Vb, niet van toepassing:

- a. op staatlozen aan wie een vergunning tot verblijf werd verleend met een geldigheidsduur korter dan de termijn waarbinnen zij op grond van een geldig reisdocument kunnen terugkeren naar een land waar hun voordien verblijf was toegestaan;

- b. op staatlozen aan wie een vergunning tot verblijf is verleend onder de beperking dat het verblijf alleen is toegestaan teneinde hen in staat te stellen toelating in een derde land te verkrijgen;
- c. wanneer dwingende redenen van nationale veiligheid uitzetting rechtvaardigen.

3 Reisdocumenten

Nederlandse reisdocumenten voor vreemdelingen worden verstrekt door de burgemeester van de woonplaats van de aanvrager.

Indien de vreemdeling een staatloze is in de zin van het Staatlozenverdrag van New York (Trb. 1955, 42 en 1957, 22) en hij in de vreemdelingenadministratie expliciet als staatloze staat ingeschreven (en dus niet als vreemdeling met 'onbekende' nationaliteit), kan hij op grond van dit Verdrag een reisdocument voor vreemdelingen krijgen.

In dit geval dient de korpschef, voordat de gemeente tot verstrekking van een reisdocument kan overgaan, de verblijfsgegevens op het aanvraagformulier te verifiëren en dit formulier, voorzien van een advies, retour te zenden naar de gemeente.

